

TRUNG THÀNH CHO ĐẾN KHI CHÚA ĐẾN

Chúa Nhật Tuần XXIX - Mùa Thường Niên

(Xh 17:8-13; 2 Tm 3:14 – 4:2; Lc 18:1-8)

Ai trong chúng ta khi gặp khó khăn cũng muốn có được sự trợ giúp của người khác. Lời Thánh Vịnh Đáp Ca hôm nay cho biết đâu là nơi ơn phù trợ chúng ta: “Ơn phù trợ chúng con ở nơi danh Chúa, là Đấng dựng nên cả đất trời.” Những lời này nhắc nhở chúng ta rằng không có ơn phù trợ nào tuyệt hảo hơn ơn phù trợ đến từ Thiên Chúa. Chúng ta thấy điều này trong bài đọc 1 hôm nay khi dân Israel bị quân Amalécch đến đánh tại Rophidim (Xh 17:8). Chúng ta biết rằng Dân Israel đang trên hành trình vào Đất Hứa sau khi thoát khỏi ánh nô lệ Ai Cập. Trong hành trình này, dân Israel gặp tấn công từ nhiều thế lực. Họ phải chiến đấu chống lại những thế lực này, nhưng không phải với sức của mình mà với sự trợ giúp của Đức Chúa. Chúng ta thấy điều này qua hình ảnh “giơ tay” của Môsê. Trong Kinh Thánh, cử chỉ “giơ tay” là biểu tượng của cầu nguyện. Điều đáng để chúng ta suy gẫm là: “Khi nào ông Môsê giơ tay lên, thì dân Israel thắng thế; còn khi ông hạ tay xuống, thì Amalécch thắng thế” (Xh 17:11). Những lời này cho chúng ta thấy cầu nguyện quan trọng như thế nào trong các trận chiến, nhất là trận chiến chống lại sự tấn công của cám dỗ. Chúng ta nhận ra điều này trong kinh nghiệm sống hằng ngày: khi chúng ta sùng gẫm Chúa [luôn nhớ đến Chúa] trong những lúc bị cám dỗ cũng như trong những lúc đau khổ, chúng ta thấy mình có thêm sức mạnh và sự can đảm để vượt thắng những khó khăn chúng ta đang đối diện. Nhưng khi không liên kết chặt chẽ với Chúa, chúng ta dễ dàng để cho mình bị những khó khăn trong cuộc sống đè bẹp, và như thế cuộc sống trở nên nặng nề và vô nghĩa.

Một chi tiết khác đáng để chúng ta suy gẫm trong bài đọc 1 là hình ảnh “hòn đá” hay “tảng đá” mà trên đó Môsê ngồi và hai người đứng hai bên đỡ tay ông: “Nhưng ông Môsê mỏi tay, nên người ta lấy một hòn đá kê cho ông ngồi, còn ông Aharon và ông Khua thì đỡ tay ông, mỗi người một bên. Nhờ vậy, tay ông Môsê cứ giơ lên được mãi, cho đến khi mặt trời lặn. Ông Giôsuê đã dùng lưỡi gươm đánh bại Amalécch và dân của ông ta” (Xh 17:12-13). Những lời này cho thấy sự trợ giúp đến từ Đức Chúa, Đấng là “đá tảng” và những người khác, tương trưng trong hình ảnh ông Aharon và ông Khua. Nói cách khác, cầu nguyện đưa chúng ta vào trong hai tương quan: tương quan chiều dọc với Thiên Chúa và tương quan chiều ngang với anh chị em. Chúng ta luôn cần đến Chúa và đến nhau! Hãy trợ giúp nhau trong đời sống cầu nguyện và nhất là cầu nguyện không ngừng cho nhau, nhất là trong đời sống gia đình, cộng đoàn và giáo xứ. Thay vì mất giờ để nói xấu hoặc chỉ trích nhau, hãy dành thời gian đó để cầu nguyện cho nhau. Những ai làm như thế sẽ giữ vững được đức tin cho đến khi Chúa Giêsu đến, điều Thánh Luca mời gọi trong bài Tin Mừng hôm nay.

Trong tuần trước, chúng ta nghe việc Chúa Giêsu chữa lành mười người phong hủi và cả mười người là đàn ông. Trong số những người được chữa lành, người Samaria trở lại để tạ ơn và tôn vinh Thiên Chúa. Thái độ tạ ơn và tôn vinh của người phong hủi Samaria là hành động cầu nguyện mà nhiều người chúng ta có khi đến với Chúa. Bên cạnh đó, như chúng ta đã trình bày khi Chúa Giêsu chữa lành bệnh phong hủi, Chúa Giêsu đưa họ vào trong sự hiệp thông với Thiên Chúa và với cộng đoàn. Tuần này, Chúa Giêsu dùng hình ảnh một người phụ nữ goá bụa để dạy các môn đệ về việc phải kiên trì trong cầu nguyện. Với sự kiên trì của mình, cuối cùng

bà goá cũng được lắng nghe. Hai hình ảnh này giúp chúng ta nhận ra một điểm đặc trưng của Tin Mừng Thánh Luca, đó là Chúa Giêsu trong Tin Mừng Thánh Luca luôn quan tâm đến cả nam lẫn nữ. Nói cách khác, ơn cứu độ Chúa Giêsu mang đến dành cho hết mọi người, chứ không chỉ cho một số người được tuyển chọn. Điều này mời gọi chúng ta loại bỏ thái độ loại trừ người khác ra khỏi tình yêu của Chúa và nhất là ra khỏi con tim của chúng ta.

Thánh Luca liên kết dụ ngôn trong bài Tin Mừng hôm nay với việc “Con Người sẽ đến” trong đoạn đi trước (Lc 17:20-37). Chúng ta nhận ra điều này trong câu 8 của bài Tin Mừng: “Nhưng khi Con Người ngự đến, liệu Người còn thấy lòng tin trên mặt đất nữa chăng?” Từ dụ ngôn này, Thánh Luca rút ra một bài học cho cộng đoàn của ngài, đó là Thiên Chúa sẽ không

bao giờ bỏ rơi họ, những người được Ngài tuyển chọn và yêu thương. Ngài luôn trung thành với tình yêu của Ngài. Chính sự trung thành này mời gọi họ phải trung thành và trở thành những người kiên trì trong cầu nguyện cho đến khi Chúa Giêsu đến. Cuộc sống thường ngày dạy chúng ta rằng để có được một điều gì đó tốt [nhất là các mối tương quan] chúng ta phải vất vả và hy sinh nhiều để có được. Tuy nhiên, để giữ những gì mình có nhiều khi còn khó hơn. Chúng ta thường nghe ông bà ta nói: “Có công mài sắt, có ngày nên kim.” Hoặc chúng ta cũng nghe: “Trong cuộc sống, điều quan trọng không phải là bạn đi nhanh hay chậm để đạt đến đích; điều quan trọng là bạn không dừng lại.” Kiên trì sẽ giúp chúng ta trung thành trong cầu nguyện và sẽ giữ vững đức tin cho đến khi Chúa Giêsu đến.

Đi vào chi tiết của dụ ngôn, chúng ta thấy Chúa Giêsu sử dụng hình ảnh “quan toà” để dạy các môn đệ về cầu nguyện liên lĩ: “Khi ấy, Đức Giêsu kể cho các môn đệ dụ ngôn sau đây, để dạy các ông phải cầu nguyện luôn, không được nản chí. Người nói: ‘Trong thành kia, có một ông quan toà. Ông ta chẳng kính sợ Thiên Chúa, mà cũng chẳng coi ai ra gì’” (Lc 18:1-2). Những lời này ám chỉ về một viễn cảnh phán xét. Như thế, qua dụ ngôn này, Thánh Luca cho biết cầu nguyện có một vai trò quan trọng trong việc giúp chúng ta đối diện với ngày phán xét của Thiên Chúa [hay trong ngày của Con Người]. Khi phân tích kỹ dụ ngôn, một điều chúng ta cần lưu ý là trong lời dạy của Chúa Giêsu, chúng ta không thấy rõ việc cầu nguyện liên tục là điều cần thiết, nhưng là việc trung thành với Thiên Chúa của Đức Giêsu Kitô là điều quan trọng nhất. Việc trung thành này chính là “chiếc máy” thúc đẩy toàn bộ đời sống cầu nguyện của người môn đệ Chúa Giêsu.

Đối nghịch với hình ảnh “uy quyền” của quan toà là hình ảnh “bà goá,” người không có tí quyền hành nào: “Trong thành đó, cũng có một bà goá. Bà này đã nhiều lần đến thưa với ông: ‘Đối phương tôi hại tôi, xin ngài minh xét cho’” (Lc 18:3) Trong một xã hội mang tính cấp bậc và người nam nắm toàn quyền, một người phụ nữ bình thường đã không có tiếng nói trong xã hội đó, huống gì một bà goá. Dù không có một chỗ đứng nào trong xã hội, cũng như không được ai để ý đến, sự “quấy rầy” của bà goá đã làm cho vị quan toà “không sợ người cũng không sợ Thiên Chúa” phải lưu tâm: ‘Dầu rằng ta chẳng kính sợ Thiên Chúa, mà cũng chẳng coi ai ra gì, nhưng mục vụ này quấy rầy mãi, thì ta xét xử cho rồi, kéo mục ấy cứ đến hoài, làm ta nhức đầu nhức óc’” (Lc 18:4-5). Nếu một quan toà không “coi ai ra gì” mà phải để tâm đến bà goá và đáp ứng điều bà cầu xin, huống gì Thiên Chúa, Đấng luôn xem chúng ta là con cái của Ngài: “Anh em nghe quan toà bất chính ấy nói đó! Vậy chẳng lẽ Thiên Chúa lại không minh xét cho những kẻ Người đã tuyển chọn, ngày đêm hằng kêu cứu với Người sao? Lẽ nào Người bắt họ

chờ đợi mãi? Thầy nói cho anh em biết, Người sẽ mau chóng minh xét cho họ (Lc 18:6-8). Những lời này không đủ làm cho chúng ta tin tưởng vào Thiên Chúa sao?

Hai bài học có thể được rút ra từ dụ ngôn trong Tin Mừng hôm nay là: (1) Nếu sự liên li kêu van của người phụ nữ goá không có nơi nương tựa chiến thắng người quan toà bất chính, thì sự bền bỉ cầu nguyện của các môn đệ sẽ đạt đến điều tốt đẹp như thế nào. Nói cách khác, sự bền bỉ của chúng ta trong cầu nguyện sẽ mang lại nhiều phúc lành cho chúng ta và những người chúng ta thương mến. (2) Nếu người quan toà bất chính hoàn thành ước nguyện của người phụ nữ goá bụa, Thiên Chúa sẽ tỏ lòng nhân từ cho các môn đệ như thế nào. Đừng sợ chạy đến với Chúa trong mỗi giây phút của cuộc sống. Những lời nhắc nhở trong câu cuối của bài Tin Mừng đáng làm chúng ta suy gẫm: “Nhưng khi Con Người ngự đến, liệu Người còn thấy lòng tin trên mặt đất nữa chăng?” (Lc 18:8). Đây chính là câu hỏi quan trọng. Nó không phải là việc Thiên Chúa sẽ minh xét cho cộng đoàn bị bách hại của Ngài; Ngài thật sự sẽ minh xét cho họ. Câu hỏi quan trọng này là về việc các môn đệ Chúa Giêsu sẽ trung thành với Ngài trong suốt thời gian chờ đợi Ngài đến lại hay không. Chúng ta có trung thành với Thiên Chúa dù cho cuộc sống khó khăn và nhiều đau khổ không?

Để trung thành với Thiên Chúa dù cuộc sống cò nhiều chông gai, thử thách, Thánh Phaolô trong bài đọc 2 mời gọi chúng ta tập trung lắng nghe lời Chúa và đem ra thực hành. Theo Thánh Phaolô, lời Chúa có nhiều lợi ích trong đời sống người Kitô hữu, đó là “có ích cho việc giảng dạy, biện bác, sửa dạy, giáo dục, để trở nên công chính. Nhờ vậy, người của Thiên Chúa nên thập toàn, và được trang bị đầy đủ để làm mọi việc lành” (2 Tm 3:16-17). Nghe và đem lời Chúa ra thực hành là con đường nên thập toàn hay còn gọi là nên hoàn hảo. Bên cạnh đó, khi đã tìm thấy niềm vui và lợi ích của lời Chúa, chúng ta được mời gọi chia sẻ niềm vui đó cho anh chị em mình qua việc “rao giảng lời Chúa, hãy lên tiếng, lúc thuận tiện cũng như lúc không thuận tiện; hãy biện bác, ngấm đê, khuyên nhủ, với tất cả lòng nhẫn nại và chủ tâm dạy dỗ” (2 Tm 4:2).

